

ORZECZENIE
GLÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 19 czerwca 2017 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych w składzie:

Przewodniczący:	<i>Członek GKO:</i>	<i>Piotr Kaczorkiewicz</i>
Członkowie:	<i>Członek GKO:</i>	<i>Artur Walasik</i>
	<i>Członek GKO:</i>	<i>Teresa Warszawska (spr.)</i>
Protokolant:		Bartosz Gluszko

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych Jacka Krawczyka, po rozpoznaniu, na rozprawie w dniu 19 czerwca 2017 r., odwołania wniesionego przez Obwinionego (...) - pełniącego w czasie zarzuconego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Dyrektora Zakładu Karnego w (...), od orzeczenia Międzyresortowej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Ministrze Sprawiedliwości z dnia 18 stycznia 2017 r., sygn. akt Ds.12/2016, którym uznano Obwinionego (...) winnym naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 9 pkt 1 ustawy, polegającego na tym, że w 2015 r. naruszył dyscyplinę finansów publicznych w ten sposób, że z drugiej transzy dotacji otrzymanej w dniu 9 kwietnia 2015 r. w kwocie 2.260,000,00 zł (pełna kwota dotacji wynosiła 3.760.000,00 zł), otrzymanej w wyniku zawartej w dniu 24 marca 2014 r. umowy, pomiędzy dysponentem Funduszu Aktywizacji Zawodowej Skazanych oraz Rozwoju Przywiąziennych Zakładów Pracy, a Zakładem Karnym w (...), zmienionej aneksem z dnia 24 grudnia 2014 r. z przeznaczeniem na zadanie inwestycyjne, polegające na budowie hali produkcyjnej na terenie zakładu karnego, wydatkował środki w kwocie 643.373,72 zł niezgodnie z przeznaczeniem określonym przez udzielającego dotację, poprzez wydatkowanie środków w pełnej wysokości, pomimo faktycznego wybudowania hali o powierzchni zabudowy mniejszej od planowanej o 491 m², w wyniku czego został zobowiązany decyzją dotującego z dnia 25 lutego 2016 r., na podstawie art. 152 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (tj. Dz. U. z 2013 r. poz. 885 ze zm.), do zwrotu tej kwoty wraz z ustawowymi odsetkami w wysokości 46.675,00 zł.

Komisja Orzekająca I instancji wymierzyła Obwinionemu karę nagany oraz obciążyła obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania na rzecz Skarbu Państwa w wysokości 316,18 zł.

orzeka:

na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 168 oraz z 2012 r. poz. 1529) utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie.

Pouczenie:

Orzeczenie niniejsze jest prawomocne w dniu jego wydania. Na niniejsze orzeczenie – w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia – służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Głównej Komisji Orzekającej.

Uzasadnienie

Orzeczeniem z dnia 18 stycznia 2017 r. Nr DS.12/2012 Międzyresortowa Komisja Orzekająca w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Ministrze Sprawiedliwości - zwana dalej także MKO, uznała Pana (...), zatrudnionego w czasie popełnienia naruszenia dyscypliny finansów publicznych na stanowisku Dyrektora Zakładu Karnego w (...) odpowiedzialnym za naruszenie dyscypliny finansów publicznych określone w art. 9 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 168 i z 2012 r. poz. 1529 z późn. zm.) dalej zwanej uondfp, polegające na tym, że z drugiej transzy dotacji otrzymanej w dniu 9 kwietnia 2015 r. w kwocie 2 260 000 zł (pełna kwota dotacji wynosiła 3 760 000 zł.) otrzymanej w wyniku zawartej umowy w dniu 24 marca 2014 r. pomiędzy dysponentem Funduszu Aktywizacji Skazanych oraz Rozwoju Przywzięziennych Zakładów Pracy a Zakładem Karnym w (...), zmienionej aneksem z dnia 24 grudnia 2014 r. z przeznaczeniem na zadanie inwestycyjne, polegające na budowie hali produkcyjnej na terenie zakładu karnego, wydatkował środki w kwocie 643 373,72 zł niezgodnie z przeznaczeniem określonym przez udzielającego dotację poprzez wydatkowanie środków w pełnej wysokości, pomimo faktycznego wybudowania hali produkcyjnej o powierzchni zabudowy mniejszej od planowanej o 491 m.2, w wyniku czego został zobowiązany decyzją dotującego z dnia 25 lutego 2016 r. na podstawie art. 152 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, do zwrotu tej kwoty wraz z ustawowymi odsetkami w wysokości 46 675,00 zł.

Sygn. akt BDF1.4800.27.2017

Na podstawie art. 31 ust. 1 pkt 2 uondfp Komisja Orzekająca I instancji wymierzyła karę nagany.

W uzasadnieniu orzeczenia MKO przedstawiła stan faktyczny w sprawie, który odnosił się do otrzymanej na podstawie wniosku Dyrektora Zakładu Karnego w (...) z dnia 8 listopada 2013 r. dotacji na realizację zadania inwestycyjnego polegającego na budowie hali produkcyjnej na terenie zakładu karnego, zgodnie z załączonym do wniosku Programem Inwestycji. Zgodnie z umową z dnia 24 marca 2014 r. pomiędzy Funduszem Aktywizacji Zawodowej Skazanych oraz Rozwoju Przywieszennych Zakładów Pracy a Zakładem Karnym w (...) reprezentowanym przez Obwinionego, Zakład Karny jako beneficjent dotacji zobowiązał się do wybudowania hali produkcyjnej o powierzchni zabudowy 2010 m.kw. za łączną kwotę 3 760 000,00 zł. Powołując się na pismo Dyrektora Generalnego Służby Więziennej z dnia 20 listopada 2013 r. nr BKW(p)-073-101/2013/816 MKO uznała, że Program inwestycji, jako element niezbędny do otrzymania środków z funduszu stanowił integralną część umowy dotacji. Obwiniony po podpisaniu umowy dotacji w dniu 25 marca 2014 r. z (...) podpisał umowę nr 1/03/HW/2014 na realizację inwestycji pn. „Budowa hali produkcyjnej na terenie Zakładu Karnego w (...)”. Realizacja zadania inwestycyjnego wykazała, że działka, na której miała być zbudowana hala jest mniejsza od zakładanej w projekcie i miała ona wpływ na maksymalną wielkość powierzchni zabudowy do 1785 m.kw. Obwiniony wiedział przed podpisaniem umowy, że wielkość działki nie pozwala na wybudowanie hali o powierzchni 2010 m.kw. Na okoliczność powyższego zostały przywołane pisma ze Starostwem powiatowym w (...) (pismo z dnia 2 stycznia 2014 r. nr Dkw-87/2014), Agencja Nieruchomości Rolnych OT (...) (pismo z dnia 2 stycznia 2014 r. Dkw-2902/2014). Obwiniony pomimo ww. okoliczności oraz zapisów w umowie o dotację nie informował dotującego o zaistniałej sytuacji pomimo pięciokrotnego aneksowania umowy o dotację. Rozliczenia dotacji dokonał na podstawie Programu Inwestycyjnego, który wskazywał wielkość zabudowy hali o powierzchni 2010 m.kw., tj. o 491 m.kw. większej niż wybudowano.

Wydatkowanie środków w pełnej wysokości udzielonej dotacji zostało uznane przez dotującego za wykorzystanie dotacji niezgodnie z przeznaczeniem. W wyniku decyzji dotującego nr 6/2016 z dnia 25 lutego 2016 r. w sprawie zwrotu wykorzystanej niezgodnie z przeznaczeniem części dotacji na podstawie art. 152 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (t.j. Dz.U. z 2013 r. poz. 885 ze zm.) Obwiniony zwrócił na rachunek bankowy Funduszu Aktywizacji Zawodowej Skazanych oraz Rozwoju Przywieszennych

Sygn. akt BDF1.4800.27.2017

Zakładów kwotę 643 373,72 zł dotacji wraz z odsetkami jak dla zaległości podatkowych, liczonymi od II transzy dotacji , tj. od 9 kwietnia 2015 r. do dnia zwrotu dotacji, tj. do dnia 4 marca 2016 r. w kwocie 46 675,00 zł.

MKO w uzasadnieniu podjętej decyzji uznała, że Obwiniony dopuścił się zarzucanego mu czynu i odniosła się do podnoszonej kwestii, że skoro cel inwestycji został osiągnięty to należało uznać, iż dotacja została wykorzystana przez Obwinionego zgodnie z przeznaczeniem.

Komisja Orzekająca I instancji stanęła na stanowisku, że wykorzystanie dotacji zgodnie z przeznaczeniem to nie tylko to, czy wykorzystano ją zgodnie z celem, ale także to, czy wszystkie wydatki odpowiadają wydatkom wskazanym w umowie. Wprawdzie można dokonywać zmian zakresu wydatków, jednak w przedmiotowej sprawie to nie nastąpiło.

MKO podkreśliła w uzasadnieniu, że integralną częścią wniosku o dotacje jest Program Inwestycji, który zawierał informacje o budowie hali produkcyjnej o powierzchni 2010 m.kw. Obwiniony posiadał także wiedzę o rozbieżnościach w wielkości działki. Na etapie realizacji inwestycji koniecznym było ustalenie aktualnej wielkości działki w celu uzyskania pozwolenia na budowę. W momencie otrzymania pozwolenia na budowę, tj. 27 listopada 2014 r. oraz jego uprawomocnieniu, Obwiniony dysponował aktualną wiedzą o wielkości hali, tj. zabudowy 1 519 m.kw.

Komisja Orzekająca I instancji nie uznała również wyjaśnienia Obwinionego, że wiodącym przy rzeczowej inwestycji był Dyrektor Okręgowej Służby Więziennej w (...) pisząc , że zarówno Program Inwestycji, jak i umowa o dotację dotyczyła Zakładu Karnego w (...)a nie Okręgowego Inspektoratu Służby Więziennej w (...).

Komisja Orzekająca I instancji zwróciła ponadto uwagę na fakt, że Obwiniony podpisał z dotującym aneks w zakresie rozliczenia I transzy dotacji, w którym nie zostały zawarte żadne informacje wskazujące o zmniejszeniu zakresu inwestycji. Na tej podstawie MKO stwierdziła, że zachowanie Obwinionego należy uznać za naganne.

Od orzeczenia MKO, Dyrektor Zakładu Karnego w (...)złożył odwołanie z dnia 24 lutego 2017 r., w którym wniósł o uchylenie orzeczenia z dnia 18 stycznia 2017 r. i o uniewinnienie od zarzucanego czynu.

Obwiniony podniósł, że nadrzędnym celem udzielenia dotacji było utworzenie infrastruktury niezbędnej do wykonywania zadań publicznych. Żaden zapis umowy dotacji nie odnosi się do wielkości obiektu. Umowa nie zawiera także żadnych załączników, więc w ocenie Obwinionego należy ją rozpatrywać w kategorii realizacji celu określonego w § 1 ust. 2 pkt 1 tej umowy.

Obwiniony wskazał ponadto, że Program Inwestycji nie był integralną częścią umowy dotacji ani dokumentacji Zakładu Karnego w (...) w procesie ubiegania się o dotację. Po otrzymaniu wniosku o udzielenie dotacji, dotujący nie zażądał od jednostki uzupełnienia go o Program Inwestycji. Również umowa nie zobowiązywała dotującego do opracowania Programu Inwestycji. Przez cały czas trwania inwestycji jednostka nie dysponowała takim Programem. Planowaniem i przygotowaniem całości dokumentacji koniecznej do udzielenia dotacji zajmował się Okręgowy Inspektorat Służby Więziennej w (...). Obwiniony nie zgodził się ze stwierdzeniem zawartym w uzasadnieniu orzeczenia, że wiedział o tym, że działka pod zabudowę jest mniejsza i hala będzie również mniejsza. Obwiniony podniósł, że nie był w posiadaniu dokumentacji projektowej, zaś rozliczenia II transzy dotacji jednostka dokonała na podstawie otrzymanej dokumentacji w tym czasie z Okręgowego Inspektoratu Służby Więziennej w (...).

W rozliczeniu I transzy dotacji z dnia 18 grudnia 2014 r., jak i II transzy z dnia 30 września 2015 r. jednostka wyraźnie opisywała zakres realizowanego przedsięwzięcia, podając dane dotyczące zarówno kubatury obiektu, powierzchni użytkowej oraz powierzchni zabudowy a dane te były zgodne z dokumentacją techniczną realizowanej inwestycji. . Ani Okręgowy Inspektorat Służby Więziennej w (...) ani Dyrektor Generalny Służby Więziennej nie przekazał do jednostki kompletu dokumentacji załączonej do wniosku o przyznanie dotacji, a w czasie realizacji inwestycji nie wpłynęło żadne pismo z żądaniem wyjaśnień do pisma Dyrektora Generalnego Służby więziennej z dnia 3 listopada 2015 r. dotyczącego rozliczenia II transzy dotacji.

W ocenie Obwinionego § 5 ust. 2 umowy dotacji nie dotyczył obowiązku informowania dotującego o zmianach na etapie realizacji inwestycji, czyli budowy hali.

Za krzywdzące uznał Obwiniony stwierdzenie o nieprawdziwym oświadczeniu o niedysponowaniu na etapie budowy Programem Inwestycji. W jednostce nie odnotowano wpływu takiego dokumentu ani żadnych innych związanych z koniecznością jego modyfikacji.

Sygn. akt BDF1.4800.27.2017

Obwiniony zauważył ponadto, że Komisja Orzekająca I instancji dokonując negatywnej oceny kwalifikacji Obwinionego, jako kierownika jednostki, przekroczyła swoje kompetencje.

Na rozprawie przed Główną Komisją Orzekającą w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych (dalej zwanej GKO) w dniu 19 czerwca 2017 r. Zastępca Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych wniósł o utrzymanie orzeczenia w całości.

GKO po zapoznaniu się z całością akt sprawy stwierdza, co następuje.

W pierwszej kolejności GKO postanowiła sprawdzić, czy ustalony w sprawie stan faktyczny, będący podstawą przypisania Obwinionemu naruszenia dyscypliny finansów publicznych był niezgodny z obowiązującymi przepisami i procedurami pozyskiwania środków z Funduszu Aktywizacji Zawodowej Skazanych i Rozwoju Przywieszennych Zakładów Pracy.

Podstawa prawna w zakresie finansowania działań w zakresie resocjalizacji osób pozbawionych wolności, a w szczególności na tworzenie nowych miejsc pracy dla tych osób wynika z ustawy z dnia 28 sierpnia 1997 r. o zatrudnieniu osób pozbawionych wolności (Dz.U. z 2011 r. Nr 38, poz. 202 z późn. zm.), natomiast szczegółowe zasady, sposób i tryb dokumentowania przyznanej pomocy oraz wzory dokumentów dla podmiotów ubiegających się o jej przyznanie zawarte są w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 stycznia 2012 r. w sprawie Funduszu Aktywizacji Zawodowej Skazanych i Rozwoju Przywieszennych Zakładów Pracy (Dz.U. Nr 103 z późn. zm.). Z przywołanych przepisów wynika, że na realizację celów określonych w ustawie mogą ubiegać się dyrektorzy jednostek penitencjarnych. Szczegóły dotyczące wniosku o udzielenie dotacji zostały określone w ww. rozporządzeniu.

Szczegółowe procedury przyznawania pomocy finansowej z Funduszu Aktywizacji Zawodowej oraz Rozwoju Przywieszennych Zakładów Pracy zostały także opracowane przez Dyrektora Generalnego Służby Więziennej w Zarządzeniu Nr 20/2012 z dnia 19 marca 2012 r. zmienianym później Zarządzeniem Nr 65/15 z dnia 25 listopada 2015 r.

Z przywołanych powyżej regulacji wynika, że przygotowanie procesu inwestycji, w tym sporządzanie programu inwestycji należy do inwestora, w rozpatrywanym przypadku jest nim Zakład Karny w (...). Zadaniem jednostki nadzorującej, czyli Okręgowego Inspektoratu Służby Więziennej w (...) było sprawdzenie, a w przypadku pozytywnej oceny – zatwierdzenie programu inwestycyjnego. Po zaopiniowaniu wniosku przez merytorycznych

funkcjonariuszy Okręgowego Inspektoratu Służby Więziennej oraz zatwierdzeniu programu inwestycyjnego przez właściwego dyrektora okręgowego, w tym przypadku Dyrektora Okręgowego Służby Więziennej w (...), całą dokumentację winien on przesłać Dysponentowi Funduszu.

W aktach sprawy znajduje się także pismo Dyrektora Generalnego Służby Więziennej z dnia 13 marca 2015 r. BKW(p)-073-18/2015/189, kierowane do Dyrektorów Okręgowych Służby Więziennej z polecaniem zapoznania z nim dyrektorów zakładów karnych i aresztów śledczych, w którym dodatkowo zostały wyjaśnione zasady postępowania z wnioskami o udzielenie dotacji z Funduszu Aktywizacji Zawodowej Skazanych oraz Rozwoju Przywieźniennych Zakładów składanych przez dyrektorów zakładów karnych i aresztów śledczych. Do pisma zostały dołączone szczegółowe wytyczne dla tych dyrektorów dotyczące wymogów, jakie powinny spełniać ich wnioski. Pismo potwierdza sposób postępowania, który został wskazany w cyt. powyżej Zarządzeniu Dyrektora Generalnego Służby Więziennej w Zarządzeniu Nr 20/2012 z dnia 19 marca 2012 r.

Na tle opisanego powyżej stanu prawnego GKO stwierdziła następujący stan faktyczny. Wniosek o udzielenie dotacji został złożony przez Dyrektora Zakładu Karnego w (...) (...) w dniu 21 października 2013 r. W części C2 tego wniosku zadanie zostało określone jako budowa hali produkcyjnej na terenie Zakładu Karnego w (...). W części D1. wniosku zawarty został preliminarz całkowitych kosztów zadania wraz z harmonogramem realizacji. W aktach sprawy znajduje się kopia Programu Inwestycji dla zadania „Budowa hali produkcyjnej na terenie Zakładu Karnego w (...)” zatwierdzonego 25 listopada 2013 r. przez zastępcę dyrektora Zakładu Karnego w (...) kpt. (...), w którym koszt budowy określono w kwocie 3 760 000 zł jako iloczyn kosztu 1 870,65 zł/m.kw przez 2 010 m.kw powierzchni hali.

Umowa dotacji z Funduszem Aktywizacji Zawodowej Skazanych oraz Rozwoju Przywieźniennych Zakładów Pracy została podpisana 24 marca 2014 r. przez Dyrektora Zakładu Karnego w (...) mjr (...) na kwotę 3 760 000 zł. W § 1 ust. 2 tej umowy dotowany oświadczył, że zrealizuje zadanie inwestycyjne polegające na budowie hali produkcyjnej na terenie Zakładu Karnego zgodnie z wnioskiem o dotację z dnia 8 listopada 2013 r. Konsekwentnie do rozpoczętego procesu, Dyrektor Zakładu Karnego w (...) mjr (...) podpisał umowę o roboty budowlane Nr 1/03/HW/2014 w dniu 25 marca 2014 r., w której w § 1.1 zlecił wykonawcy do realizacji zadanie inwestycyjne pn. „Budowa hali produkcyjnej na terenie Zakładu Karnego w (...)”, zaś w ustępie 2 tego paragrafu napisał, że dokumentacja

projektowo-kosztorysowa zostanie zrealizowana na podstawie programu funkcjonalno-użytkowego, którego opracowanie, będzie stanowiło jeden z pierwszych etapów prac, jakie Zamawiający zrealizuje na podstawie tej umowy. W rozdziale 3 tej umowy w § 12.1 zostało określone wynagrodzenie dla Wykonawcy, w tym w szczególności za opracowanie kompletu dokumentacji projektowo-kosztorysowej. Wnioskiem z dnia 18 czerwca 2014 r. o ustalenie warunków zabudowy przez Wójta Gminy (...), Dyrektor Zakładu Karnego w (...) mjr (...) przedstawił ogólną charakterystykę zamierzonej inwestycji wskazując m.in., że przewidywana powierzchnia zabudowy wyniesie 1785 m.kw. W dniu 27 listopada 2014 r. decyzją nr 6740.4.21.2014 został zatwierdzony projekt budowlany i udzielone zostało przez Starostę (...) pozwolenie na budowę. Z uzasadnienia decyzji wynika, że do wniosku o pozwolenie na budowę Inwestor dołączył projekt budowlany. W złożonym sprawozdaniu z dnia 18 grudnia 2014 r. z rozliczenia rzeczowo-finansowego pierwszej transzy dotacji otrzymanej na podstawie umowy dotacji nr 3/2014/FAZS-5511-543-/2013/RS zawartej 24 marca 2014 r. Dyrektor Zakładu Karnego w (...) mjr (...) wykazał, że wybudowana zostanie hala o powierzchni zabudowy 1 519 m.kw. i powierzchni użytkowej 1 529,56 m.kw.

W odwołaniu skarżący próbuje podważyć znaczenie Programu Inwestycyjnego dla realizowanego przedsięwzięcia, a przez jego deprecjację stara się w sposób nieuzasadniony wykazać, że jego działanie było uprawnione. Przede wszystkim należy wskazać, że sam dotujący uznał, że udzielona dotacja została wydatkowana niezgodnie z przeznaczeniem, a zatem uprawniony organ wydał właściwą decyzję w tym zakresie, która nie została zaskarżona przez obwinionego, który zwrócił nieprawidłowo wydatkowane środki. Co do natomiast okoliczności faktycznych odnoszących się do Programu Inwestycyjnego, to z akt sprawy jednoznacznie wynika, że stanowił on załącznik do wniosku o udzielenie dotacji, a jego późniejsze sporządzenie wynika z faktu, że sam wniosek był wielokrotnie uzupełniany a jego ostateczna prawidłowo sporządzona wersja, jak również niezbędne inne dokumenty wraz z programem inwestycyjnym wpłynęła do Biura Kwatermistrzowsko –Inwestycyjnego Centralnego Zarządu Służby Więziennej 21 stycznia 2014 r. (zobacz kart 397 akt sprawy). Argument Obwinionego, że przez cały czas trwania inwestycji podlegała mu jednostka nie dysponowała takim Programem może co najwyżej świadczyć na jego niekorzyść w zakresie niedochowania należytej staranności, skoro program ten został zatwierdzony przez zastępcę Obwinionego a jego jednostka była informowana o rozbieżnościach znajdujących się w tym Programie (zobacz karta 374 akt sprawy), odrzucić należy próbę podważenia tych ustaleń przez skarżący, albowiem nie przedstawia w tym kontekście, żadnych dowodów. Również

fakt, że przygotowaniem całości dokumentacji koniecznej do udzielenia dotacji zajmował się Okręgowy Inspektorat Służby Więziennej, nie zwalnia z odpowiedzialności Obwinionego. Zarówno inwestorem, jak i dotowanym był Zakład Karny w (...) reprezentowany przez Obwinionego pełniącego funkcję Dyrektora tego Zakładu. Skoro stroną podpisywanych umów na wszystkich etapach realizacji inwestycji oraz rozliczania się z uzyskanej dotacji był Obwiniony, to nie można argumentować, że inne osoby odpowiadają za treść tych umów. Dokładna analiza stanu faktycznego wskazuje na to, że za każdym razem Obwiniony podpisywał dokumenty, które następnie stawały się podstawą do dokonywania konkretnych rozstrzygnięć przez właściwe organa. Nie można w tej sytuacji skutkami braku należytej staranności przy podpisywaniu dokumentów nakładających określone obowiązki i wywierających konkretne skutki finansowe obciążać inne osoby, które nie uczestniczyły bezpośrednio w procesie decyzyjnym na żadnym szczeblu. Przyjmując do wiadomości argument Obwinionego, że to nie On opracował dokumentację techniczną, GKO zauważa, że rolą i obowiązkiem kierownika jednostki jest wykazanie właściwej dbałości o należyte i zgodne z prawem realizowanie zadań nałożonych na kierowaną przez siebie jednostkę. Bez wątplenia w rozpatrywanej sprawie dbałość ta powinna być wykazana poprzez posiadanie wiedzy na temat wielkości realizowanej inwestycji, a wskazać w tym miejscu należy, że ustalony stan faktyczny jednoznacznie wskazuje na to, że na etapie realizacji inwestycji, tj. co najmniej w momencie otrzymania pozwolenia na budowę, tj. 27 listopada 2014 r. Obwiniony dysponował aktualną wiedzą o możliwej do realizacji powierzchni hali i pomimo tego nie podpisał z dotującym aneksu wskazującego na zmniejszenie zakresu inwestycji.

Nie można przy tym zgodzić się z Obwinionym, że najistotniejsze jest osiągnięcie celu realizowanej inwestycji. Obwiniony pomija zupełnie fakt, że cel jest realizowany poprzez zastosowanie określonego środka lub działania, w tym przypadku poprzez realizację inwestycji o określonej powierzchni. Nie jest dla realizacji wyznaczonego celu obojętne, czy środki będą przeznaczone na wybudowanie hali, czy też lepszego i bardziej nowoczesnego zaplecza, które jest tylko kosztem dodatkowo ponoszonym przy okazji kosztu podstawowego, czyli budowy hali o określonej powierzchni. Obwiniony w sposób nieuzasadniony próbuje wskazać cel umowy, który jego zdaniem miałby wynikać z § 1 ut. 2 pkt 1 umowy dotacji, podczas gdy z tej samej umowy z § 1 ust. 3 wynika, że dotujący przyznaje dotowanemu dotację na sfinansowanie działań, o których mowa w §1 ust. 2, czyli hali produkcyjnej, a nie na realizację celu, o którym mowa w ust. 1. GKO podziela także stanowisko MKO, że wykorzystanie dotacji zgodnie z przeznaczeniem to nie tylko to, czy wykorzystano ją zgodnie

Sygn. akt BDF1.4800.27.2017

z celem, ale także to, czy wszystkie wydatki odpowiadają wydatkom wskazanym w umowie. Wprawdzie można dokonywać zmian zakresu wydatków, jednak w przedmiotowej sprawie to nie nastąpiło.

Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, że Komisja Orzekająca I instancji prawidłowo przypisała odpowiedzialność za stwierdzone naruszenia przepisów prawa. A z uwagi na ilość stwierdzonych zaniechań Obwinionego GKO uznała, że wymierzona kara przez MKO jest adekwatna do popełnionego czynu.

Mając na uwadze powyższe, GKO orzekła, jak w sentencji orzeczenia.